

[Inger Gautier Schmit.]

komme i Modstrid med hinanden og maa-ske i vor Retspleje kom i Modstrid med hinanden. Jeg vil gerne over for det ærede Medlem udtale en Beklagelse af, at han kommer med en saadan Fremstilling, idet jeg synes, det vilde være uheldigt, hvis den almindelige Befolkning faar det Indtryk, at der er noget, der er juridisk retfærdigt, men ikke menneskeligt retfærdigt. Jeg saa gerne, at denne Diskussion og det Resultat, den Domstol, der bliver nedsat, kommer til, vilde bestyrke det danske Folk i den Opfattelse, at det, der er juridisk retfærdigt, er menneskeligt retfærdigt, ellers kommer vi ud paa de vilde Vover, ellers kommer der en Mistillid til Domstolens Afgørelser, og der opstaar forvirrede Retsbegreber i Befolkningen. Dermed vil jeg ikke sige, at man ikke bestandig fra Juristernes Side bør stræbe efter at lægge den største Menneskelighed ind i de juridiske Afgørelser, thi Jura er jo i og for sig kun, ret anvendt, en Praktisering af den højeste Etik, og det er dog den, vi ønsker fremmet i al vor Retspleje.

Kristen Amby: Maa jeg minde det ærede Medlem Fru Inger Gautier Schmit om, at det er ikke mig, der har opstillet denne Distinktion, det er Justitsens Repræsentant her i Salen, den højtærede Justitsminister, der har opstillet den ved Begyndelsen af sit Foredrag her. Jeg har sikkert stort set de samme Synspunkter som det ærede Medlem Fru Inger Gautier Schmit, idet det er meget svært for mig at se, at der i en Sag som denne, hvor det drejer sig om Lov og Ret og Billighed, overhovedet kan distingveres mellem menneskelig og juridisk Ret. Jeg kan overhovedet ikke forstaa det, medmindre den juridiske Ret bare skal betyde Spidsfindigheder. Man skyder sig ind under Formalia og siger, at paa det paagældende Tidspunkt havde han ikke Ret; det kan godt være, det senere har vist sig, at han havde Ret, men dengang han fremsatte sin Klage, kunde han ikke vide, at han havde Ret.

Maa jeg trække en historisk Parallel. Jeg tvivler meget paa, at den tidligere Minister Borgbjerg eller det tidligere Medlem af dette Ting afdøde Professor Birck hverken generelt eller i Enkeltheder kunde vide noget om deres Anklagers Berettigelse over for den siddende Justitsminister, Alberti. Jeg er slet ikke sikker paa, at man ikke, hvis man, under Forudsætning af at deres parlamentariske Immunitet var hævet,

havde rejst Sag mod dem, kunde have klapset dem af. Det er ogsaa muligt, at de Punkter, paa hvilke de angreb, ikke engang var de rigtige, det kan godt være, at de juridisk havde helt Uret; men de havde Ret i Realiteten, for det viste sig, at han var Svindler, maaske i meget større Format, end de anede eller troede.

Hr. Elith Jensen — og det er punctum saliens i denne Sag — har muligvis haft Uret paa ethvert Punkt i Enkeltheder, men har haft Ret i Hovedsagen, idet den Mand, han har angrebet, var en endnu større Svindler — det har figura vist —, end han har anet og vi har anet. Og saa forstaar jeg egentlig ikke, at man nu skal vente paa baade parlamentariske Undersøgelser og nye Retsundersøgelser for at kunne afgøre dette Rets- og Billighedsspørgsmaal. Hvis han paa Grundlag af, at han har haft formel Uret — og det har han jo ganske sikkert, ellers var han vel heller ikke blevet dømt ved de forskellige Instanser —, har maattet lide alt det, han har maattet lide, men har Ret i den bagved liggende Realitet, saa synes jeg, man kunde have ordnet denne Sag med Hr. Elith Jensen for længst, saa denne Sag kunde have været ude af Verden. Derfor forstaar jeg ikke, man skal vente hverken paa den ene eller anden Vis.

Valdemar Thomsen: Det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen gør i denne Tid, forekommer det mig, en fuldkommen latterlig Figur ved i Tide, og navnlig i Utide, at optræde som den 18 Mand stærke Regerings Forsvarer. Latterligt er det, naar en Mand, der er valgt, fordi han var i Opposition til Regeringen, pludselig udvikler sig til at blive Regeringens Vaabendrager eller Barnepige, hvad man skal kalde det. Maaske det sidste passer bedst, naar man tager i Betragtning den For-gudelse, som Pressen lægger for Dagen over for det ærede Medlem. Det er i Grunden hyggelige Perspektiver, der oprulles, naar man ser, at de 4 efter deres egen Mening overmægtige Partier og deres Presse i deres Vaande maa ty til det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersens Hjælp og Beskyttelse, men saa dybt er man altsaa sunket.

Fra vor Side kan vi give Tilslutning til den af det ærede Medlem Hr. Vagn Bro stillede Paastand paa Overgang til Dagsorden. Men hvis der skal være nogen Mening med et saadant 15 Mands Udvalg, saa maa man anstændigvis tage det ærede Medlem Hr. Svend E. Johansen med i